

Hogyan érünk el az örök bőségbe?

Hallgassátok meg a mai nap igéjét, amelyet megírva találunk a Lukács szerinti evangélium 14. fejezetének a 15.-től a 24. verseiben a következőképpen (*Álljatok fel*): Mikor pedig ezt az egyik vendég meghallotta, így szólt Jézushoz: Boldog az, aki Isten országának vendége. Ő pedig a következőképpen válaszolt: Egy ember nagy vacsorát készített, és sok vendéget hívott meg. A vacsora órájában elküldte a szolgáját, hogy mondja meg a meghívottaknak: Jöjjetek, mert már minden készen van! De azok egytől egyig mentegetőzni kezdtek. Az első azt üzenté neki: Földet vettem, kénytelen vagyok kimenni, hogy megnézzem. Kérlek, ments ki engem! A másik azt mondta: Öt pár ökröt vettem, megyek, hogy lássam, mit érnek. Kérlek, ments ki engem! Megint egy másik azt mondta: Most nősültem, azért nem mehetek. Amikor visszatért a szolga, jelentette mindezt urának. A ház ura ekkor megharagudott, és ezt mondta szolgájának: Menj ki gyorsan a város útjaira és utcáira, és hozd be ide a szegényeket, a nyomorékokat, a sántákat és a vakokat! A szolga aztán jelentette: Uram, megtörtént, amit parancsoltál, de még van hely. Akkor az úr ezt mondta a szolgájának: Menj el az utakra és a kerítésekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen a házam. Mert mondom nektek, hogy azok közül, akiket meghívtam, senki sem kóstolja meg a vacsorámat. (*Foglaljatok helyet.*)

Kedves Testvéreim! Gondoskodott-e Szent István király arról, hogy mossanak alaposan kezét a Szent Imre herceg megszületésében segédkezők, mert Semmelweis rájött arra, hogy ha nem, az a felesége, Gizella életébe kerülhet? Az tuti, hogy nem... Hát akkor hogyan is lehet az, hogy az oltár előtt felolvasott igében Ézsaiás szavai tökéletesen egybecsengenek Jézusnak a nagyjából 800 évvel később elmondott példabeszédével? Emlékezzünk Ézsaiásra, a gazda ezt mondja nála: “Hallgassatok rám, és finomat ehettek, élvezni fogjátok a kövér falatokat!”

A gazda egy hatalmas lakomát készített ott is – meg itt is. A gazda azt is hangsúlyozta, hogy a pénzért vett étellel nem fogunk tudni jóllakni. Jóllakni csak akkor fogunk, ha betérünk hozzá, és hallgatunk rá. Így fogalmaz: “Hallgassatok rám, és élni fogtok! Örök szövetséget kötök veletek.” Hogyan is van ez? Hogyan is köt ÖRÖK szövetséget a gazda a vendégeivel?

De ez még nem minden. Van még egy igen jelentős párhuzam. Ézsaiás ezt írja “Te pedig olyan népet hívsz, melyet nem is ismersz, és olyan népek futnak hozzád, amelyek nem ismertek.” Nem hallottunk már ilyent ma valamikor? De bizony! A kerítés melletti nyomorultak és szegények az előbbi igében... Hát persze! Nem lehet, hogy akkor ugyanarról szól ez a két részlet? Ugyanarról az idő természete és működése Felett állóról? A gazdáról, aki Isten maga, és az Örök életről?

A két igeszakasz négy fő gondolatot mutat nekünk ma:

- I. A meghívás a bőségbe
- II. A mi kifogásaink
- III. Akkor jöjjenek a nyomorékok!
- IV. Hogyan tudom elfogadni mindig a meghívást az örök bőségbe?

I. Kezdjük is az elsővel: A meghívás a bőségbe

Biztos mindenki tud az életéből visszaidézni, néhány olyan alkalmat, lehetőséget, meghívást, amit nemcsak illetlenség, hanem egyenesen bolondság lett volna visszautasítani. A legjobb barátod vagy egy fontos családtagod meghív, hogy ünnepeljétek közösen a születésnapját. Illetlenül lenne csupán nem elmenni? Hát a fenébe is, kit érdekelnek ilyenkor az illemszabályok...? BOLOND lenni visszautasítani, hiszen a meghívó Fontos számodra. Hiszen tudod, hogy te is nagyon jól fogod érezni magad. És hogy-hogynem ezek az összejövetelek szoktak a legjobbak lenni. Akkor miért ne mennél el?

A példabeszédben a ház Ura, Isten, valami hihetetlenül jó és elképesztően nagy MEGAVACSORÁT készített (*hiszen a görögben a nagy éppen hogy a mega...*). A legfinomabb ételek és a legfinomabb italok, a legeslegjobb társasággal elfogyasztva. Ki mondana erre nemet?! A lakoma persze mindenhogyan meg lesz tartva (*ahogyan üdvösség is mindenhogyan lesz...*) de csak Azoknak, akik ELFOGADJÁK a meghívást...

Ha egy közeli barátunk vagy családtagunk meghívását sem utasítjuk vissza, mert túl jó ahhoz, hogy ne legyünk ott, akkor miért is utasítanánk vissza Isten meghívását a nagy vacsorára, hiszen ez a meghívás felfoghatatlanul és kimondhatatlanul sokkal TÖBB. Olyan örök bőségbe hív minket, amit el sem tudunk képzelni.

II. A mi kifogásaink

A koraesti vacsora volt a főétkezés. Szokás volt a kezdés időpontjában egy szolgát küldeni, hogy elkísérje a vendéget. Ha valaki ekkor utasította vissza a meghívást, az már főrendű sértés volt. Viszont a keleti udvariassági formák szerint illetlenség húzódozni, szabadkozni egy kicsit – ami persze nem volt elutasítás. Nagyjából olyasmi volt, hogy: „Ez tényleg így van? Biztosan nem cserélsz össze engem valakivel? Micsoda megtiszteltetés! Köszönöm! Megyek!”

Viszont nagyon-nagyon MÁS az önzésből vagy éppen a meghívás értékének a fel nem ismeréséből adódó visszautasítás. „Földet vettem, kénytelen vagyok kimenni, hogy megnézzem. Kérlek, ments ki engem!” – „Öt pár ökröt vettem, megyek, hogy lássam, mit érnek. Kérlek, ments ki engem!”

A mai kifogásaink valahogyan így hangoznának: „Most jött ki a kedvenc sorozatom legújabb része, nem hagyhatom ki. Kérlek ments ki engem!” – „A videójátékon akartam lógni egész hétvégén, nem érek rá. Kérlek ments ki engem!” – „Most nyílt meg a szomszédban egy ultramenő szórakozóhely, el kell mennem oda. Kérlek ments ki engem!” – „El kell mennem összevásárolni a legújabb és legszebb göncöket és játékokat. Kérlek ments ki engem!”

Bizony... Mi is így viselkedünk, és még csak nem is azt mondjuk azt, hogy „Bocsánat Uram... Késni fogok...”, hanem egyszerűen el sem fogadjuk a meghívást. Még a legutolsó pillanatban sem döbbenünk rá arra, hogy a.) mekkora öröm érhetne bennünket Isten vacsoráján (amely lehet ám akár az úrvacsora is...) b.) mennyire visszahozhatatlan esélyt szalasztottunk el, ha nem fogadtuk el a meghívást.

III. Akkor jöjjenek a nyomorékok! (Ezek is mi vagyunk ám...)

“Menj ki gyorsan a város útjaira és utcáira, és hozd be ide a szegényeket, a nyomorékokat, a sántákat és a vakokat! Menj el az utakra és a kerítésekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen a házam.”

A meghívás nemcsak a magukat sokra tartó kiválasztottaknak szól. A meghívás MINDENKINEK szól. Neked is kedves testvérem. Mert a fáradhatatlan szolgáló, Jézus Krisztus éjjel-nappal kézbesíti a Mennyei Atya hívását neked, neked, neked... És még nekem is... Ne kövessük el ugyanazt a hibát, mint a kifogásokat kereső öntelt kiválasztottak... Mert nem mi vagyunk többek attól, hogy meghívtak, hanem az életünk válik teljesebbé. Az a csodálatos abban, hogy a meghívás mindenkinek szól, hogy lehetünk mi akármilyen élethelyzetben, gondolhatjuk magunkat lelki nyomoréknak, akkor is ÁLL Isten meghívása és akkor is nyitva áll előttünk az örök bőség kapuja. Lehetünk mi bűnösök, lehetünk teljesen leégve anyagilag, lehetünk súlyos betegek, érezhetjük azt, hogy nem megy olyan jól az élet, érezhetjük azt, hogy ki lettünk közösítve, történhetnek szomorú nagy változások az életünkben, DE..., deee Isten meghívása akkor nekünk szól hozzánk! Sőt! Akkor aztán igazán... A jelenlétünk a nagy vacsorán azon múlik, hogy elfogadjuk-e meghívást, és nem azon, hogy kiérdemeltük-e.

„Akkor ez azt jelenti, hogy szó szerint csak tátott szájjal kell várunk a sült galambot? – Meg persze a sok piát?” – kérdezi erre Berci. Nem egészen. Isten meghívására a válaszuk két lépésből áll. Első a SZÁNDÉK. El kell határoznunk, hogy ott akarunk lenni a vacsorán. És a második: a szándékból következő TETT. El is kell Mennünk a vacsorára. A példabeszédbeli emberek az eredeti szándéka megvolt ugyan, de a tetteknél azonban visszariadtak, és elutasították a meghívást.

IV. Az utolsó és legfontosabb pont: Hogyan tudom elfogadni mindig a meghívást az örök bőségbe?

„Szóval akkor mindegy, hogy mi zajlik éppen az életemben, el kell jönnöm mindegyik istentiszteletre, a 'naaggy vacsorára' hogy üdvözüljek?” – kérdezi erre Berci -

„Komolyan nem lenne szabad elmennem hétvégére a páromhoz? Nem tanulhatnék, nem sportolhatnék, nem mehetnék helyette kirándulni? Micsoda rugalmatlan, butaság ez az egész! Isten tényleg ilyen lenne, hogy ennyire értelmetlen 'kötelességeket' vár el tőlünk, csak hogy ne guruljon haragba? Vagy csak parancsolgat?!” Köszö. Ebből így nem kérek.

Kedves Berci! Isten valóban nem azt akarja, hogy ennyire rugalmatlanul ragaszkodjunk bármiféle szabályhoz. Az üdvösség nem este hattól este tízig tart. De csak akkor, ha minden héten ott vagy... De akkor mégis mire hív Isten minket?

Arra hív minket Isten, hogy az EGÉSZ életünket éljük meg Őbenne. Hogy ajánljuk neki az életünket MINDENESTÜL. Ezzel együtt azt is ÍGÉRI, hogy olyan bőségben lesz részünk, amelyet el nem tudunk volna képzelni – még magunknak sem. Sokkal jobbat készít nekünk, mint amit mi valaha is elterveztünk. Érdemes bízunk Benne, mert a legjobbat akarja nekünk. És nem csak egyetlen estére. Hanem örökre.

Kedves Testvéreim! Egy kéréssel fordulnék most mindannyiunkhoz. Ha most hazamegyünk, tűzzük ki egy dolgot magunk elé, amit jobban szeretnénk Istenben megélni. Legyen az tanulás, munka, párkapcsolat, sport, zene, utazás, kirándulás (najú, akár még vacsora is lehet ☺). **Álljunk meg benne – és éljük meg úgy, mint Isten meghívását az örök bőségbe.** Tegyük ezt most közösen is, gyakorlásképpen. Kérlek benneteket: csukjuk be most a szemünket, és ÉREZZÜK át Isten jelenlétét. ÉREZZÜK át azt, hogy Isten SZERET minket... hogy TÁMOGAT minket... hogy boldogságra és üdvösségre hívott meg minket... KÉRJÜK, hogy Isten ültessen a szívünkbe SZÁNDÉKOT, hogy részt vegyünk a vacsoráján. ... És KÉRJÜK el Istentől a TETTRE való készséget. ... Most nyissuk ki a szemünket. **Érezzük át azt közösen is, és örvendjük annak, hogy innentől kezdve rajtunk áll, hogy kifogásokat keresünk, vagy végre elfogadjuk Isten mindennél örömtelibb és mindennél teljesebb meghívását az örök bőségbe. Ámen.**